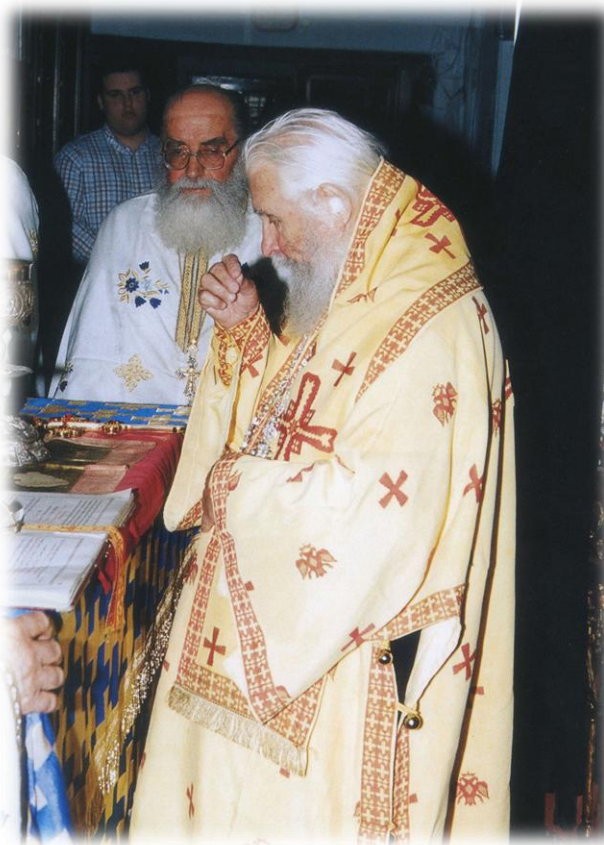

Γεννημένος για Παπάς

Ο Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου Αρίσταρχος Τσαλπαράς Πρώην Πρωτοσύγκελλος Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής

Υπάρχουν πρόσωπα τα οποία σφραγίζουν ανεξίτηλα τη ζωή των ανθρώπων και ο Πανδαμάτωρ χρόνος ουδέποτε κατορθώνει να καλύψει με το πέπλο της λησμονιάς το όνομα, την μορφή, την παρουσία, προσφορά και διακονία τους όπου κι αν έζησαν, απ' όπου κι αν πέρασαν και άφησαν τα ίχνη της βιοτής και περπατησιάς τους στον εφήμερο και κίβδηλο αυτό ορατό κόσμο.

Υπάρχουν πρόσωπα των οποίων το άκουσμα και μόνο του ονόματός τους προκαλεί στους ανθρώπους πνευματική και ψυχική ανάταση, φρονήματος ανάσταση και ενθυμήσεις αγαθές και ευφρόσυνες μέσα στην κατήφεια και πειρασμική απελπισία της συγχρόνου ζωής. Και αν τούτο συμβαίνει συχνά με

πρόσωπα τα οποία κινούνται στο "κοσμικό πλαίσιο", πολλώ δε μάλλον ισχύει με πρόσωπα της Εκκλησίας, ήτοι με τους κατ' ουσίαν και ουχί μόνον κατ' όνομα πνευματικούς μας Πατέρες.

Ένα τέτοιο πρόσωπο είναι και ο πολυσέβαστος πολιός πνευματικός πατήρ της Εκκλησίας, Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, πρώην Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής, νυν δε Εφημέριος Ιεροκήρυξ του Ιερού Ναού Αγίου Παντελεήμονος Πολίχνης στην Ιερά Μητρόπολη Νεαπόλεως και Σταυροπόλεως, ο γνωστός στον χώρο της Εκκλησίας και ακόμη γνωστότερος στο λαό της ακριτικής Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής, Πατήρ Αρίσταρχος Τσαλπαράς, ο οποίος επί τριανταδύο συναπτά έτη (1974-2006) διηκόνησε ευόρκως και αυτοθυσιαστικώς τους Θράκες αφήνοντας όντως ανεξίτηλα τα ίχνη της πνευματικής και εν γένει εκκλησιαστικής του διακονίας στις καρδιές των κατοίκων της Κομοτηνής και ευρύτερα του Ν. Ροδόπης, όπως ακριβώς το ίδιο συμβαίνει από το 2006 και μέχρι σήμερα στα όρια της Ιεράς Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως όπου αόκνως και ανυστάκτως διακονεί την Εκκλησία και τον λαό του Θεού.

Εάν κάποιος, είτε κοσμικού είτε εκκλησιαστικού φρονήματος, άνθρωπος επιθυμούσε να ανεύρει ένα πρόσωπο της Εκκλησίας, έναν άξιο κληρικό και υποδειγματικό λειτουργό του Υψίστου, για να επαληθεύσει σε επίπεδο προσώπου και πραγματικής εκκλησιαστικής ζωής την συχνάκις υπό του λαού, κατά τον κοινώς λεγόμενον, φράση: «Ότι αυτός ο άνθρωπος, ο κληρικός της Εκκλησίας, ήταν ή είναι γεννημένος για Παπάς», δεν θα μπορούσε να ανεύρει άλλο πρόσωπο παρά τον Πατέρα Αρίσταρχο Τσαλπαρά, για τον οποίο οι άνθρωποι λένουν και επαναλαμβάνουν μέχρι και σήμερα ότι όντως «εκ κοιλίας μητρός αυτού» ήταν «γεννημένος για Παπάς», επειδή ακριβώς η όλη βιοτή του αποκαλύπτει ότι πρόκειται για «άνθρωπο του Θεού». Ναι! Ο Πατήρ Αρίσταρχος είναι τω όντι «άνθρωπος του Θεού» και της Εκκλησίας και εάν κάποιος θα ήθελε να τον χαρακτηρίσει με μία «περιεκτική περίφραση» δεν θα ηδύνατο να ανεύρει καταλληλότερη, ακριβέστερη και ευστοχότερη από αυτή, ότι δηλαδή ήταν και παραμένει ως φιλόστοργος πνευματικός πατέρας, άνθρωπος «γεννημένος για Παπάς». Χαρακτηρίζοντας μάλιστα κάποιος τον π. Αρίσταρχο ως πρόσωπο «γεννημένο για Παπά» εμπειρικλείει στη λιτή, ουσιαστική για τόσο αποκαλυπτική αυτή περίφραση τις περικοσμούσες αυτόν αρετές της χριστομιμήτου αγάπης, η οποία είναι ανυπόκριτη και ανεπιτήδευτη, της ταπεινώσεως, της υπομονής, της ανεκτικότητας, της συγχωρετικότητας, της αφιλαργυρίας, της ανεξικακίας, της πνευματικής διακρίσεως και της εν γένει εναρέτου πνευματικής έως και ασκητικής εν τω κόσμω βιοτής και διακονίας του.

Παρήλθαν 43 συναπτά έτη από εκείνο τον κρίσιμο Ιούλιο του 1974, όταν ο Πατήρ Αρίσταρχος ήλθε με μαύρα γένια από την Θεσσαλονίκη στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής και άλλα 11 έτη από εκείνο τον κρύο Φλεβάρη του 2006 όταν απεχώρησε με λευκά πλέον γένια από την Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής για την Θεσσαλονίκη. Η ροή των ετών όμως δεν γέννησε την λησμονιά στις καρδιές και στο νου των Κομοτηναίων και ευρύτερα των ευσεβών, καλοπροαίρετων και άδολων κατοίκων του Ν. Ροδόπης για το πολυφίλητο μέχρι λατρείας και πολυσέβαστο κατ' απόλυτη αξία πρόσωπο του Πατρός Αριστάρχου, του «δικού τους» και «δικού μας», Πατρός Αριστάρχου, όπως συχνά λένουν και συγκινημένοι επαναλαμβάνουν όταν ο λόγος έρχεται να γεννήσει, να ανακαλέσει και να αναστήσει αναμνήσεις και ενθυμήσεις από τα παλαιά και περασμένα της τοπικής Εκκλησίας και κοινωνικής ζωής της Κομοτηνής και του Ν. Ροδόπης με επίκεντρο το κεχαριτωμένο πρόσωπο του π. Αριστάρχου.

Παρήλθαν ως ύδατος ροή τα έτη, αλλά ο πανδαμάτωρ χρόνος δεν κατέστη ικανός να σβήσει από την συλλογική εκκλησιαστική και κοινωνική μνήμη του ακριτικού αυτού λαού ούτε το όνομα, ούτε τη μορφή, ούτε τα καλά καγαθά έργα, αλλά κυρίως την αγάπη, την ταπείνωση, την ανεξικακία, την ασυγκρίτως παροιμιώδη αφιλαργυρία και την έμπρακτη φιλανθρωπία του π. Αριστάρχου προς Χριστιανούς και Μουσουλμάνους, οι οποίοι τρόπον τινά προκάλεσαν τον γράφοντα από παλαιά αλλά και εσχάτως να καταθέσει τούτη την ελάχιστη και ταπεινή αφιερωματική γραφή στο πρόσωπο του Πατρός Αριστάρχου όσο ακόμη ευρίσκεται εν ζωή καίτοι γνωρίζουμε ότι προσκρούουμε στην αληθή, ανεπιτήδευτη και γνησίως ανυπόκριτη ταπεινοφροσύνη του.

Η αφιερωματική αυτή ιστορική ιχνηλασία γυρίζει πίσω τους ωροδείκτης του χρόνου κατά 84 συναπτά έτη, όταν στις 14 Αυγούστου του έτους 1933 στο ακριτικό

χωριό του Αχλαδοχωρίου Σιδηροκάστρου του Νομού Σερρών εγεννήθη υπό ευσεβών γονέων, τον Ιορδάνη και την Αναστασία, ο Παναγιώτης Τσαλπαράς, όπως είναι το κατά κόσμον όνομα του π. Αριστάρχου, το οποίο έλαβε λόγω της γεννήσεώς του κατά την παραμονή της μεγίστης εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Ο Παναγιώτης ήταν το δευτερότοκο παιδί της οικογένειας, αφού είχε προηγηθεί ο Θεοφάνης και ακολούθησαν η Μαρίκα και ο Βασίλειος, ο οποίος εφοίτησε στην Ιερατική Σχολή της Ξάνθης και ήταν απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, αλλά εκοιμήθη νέος ένεκα τροχαίου δυστυχήματος.

Ο νεαρός Παναγιώτης αφού έλαβε την εγκύκλια παιδεία στα εκπαιδευτήρια της γενέτειράς του, εν συνεχεία εφοίτησε επί επτά συναπτά έτη (1948-1955) στην πολύφημη κατ' εκείνη την περίοδο Ιερατική Σχολή της Ξάνθης. Η επιλογή του νεαρού Παναγιώτη να φοιτήσει σε μία Ιερατική Σχολή δεν ήταν ουδόλως τυχαία αφού από τα παιδικά του χρόνια εφλέγετο από την ένθεη επιθυμία του να χειροτονηθεί κληρικός της Ορθοδόξου Εκκλησίας και χειροτονούμενος να ευαγγελίζεται πάση δυνάμει το μήνυμα της εν Χριστώ σωτηρίας ως Ιεροκήρυξ εμφορούμενος από τότε και μέχρι σήμερα από ιεραποστολικό ζήλο και φιλοαποστολική κλίση.

Περικοσμούμενος υπό πολλών από Θεού αρετών ο νεαρός Ιεροσπουδαστής Παναγιώτης καθ' όλη την διάρκεια της επταετούς φοιτήσεώς του στην Ιερατική Σχολή της Ξάνθης, τόσο επί της εποχής του αιδίδιμου Μητροπολίτου Ξάνθης και Περιθεωρίου Ιωακείμ Μαρτινιανού όσο και επί των ημερών του διαδόχου αυτού Αντωνίου Κλαουδάτου, όταν Διευθυντής ήταν ο καθ' όλα άξιος Αρχιμ. π. Αθανάσιος Παντοκρατορινός και εν συνεχεία ο Καθηγητής Θεολόγος Φαρδούλης, κατέλιπε μνήμη αγαθή σε όλους, κληρικούς και λαϊκούς, στο εκπαιδευτικό καθηγητικό προσωπικό και φυσικά μεταξύ των συμμαθητών του εν οίς και ο νεώτερός του Πρωτοπρεσβύτερος π. Σταύρος Σπορικής εξ Ιάσμου, ο οποίος έκτοτε και μέχρι σήμερα διατηρεί στενότετη αδελφική φιλία και τις αγαθότερες των αναμνήσεως από εκείνη την εποχή της νεότητός τους.

Είναι γεγονός πανθομολογούμενο και απευδώς μεμαρτυρημένο ότι ο Παναγιώτης ως Ιεροσπουδαστής της Σχολής υπήρξε τω όντι υπόδειγμα εναρέτου, ηθικού, επιμελούς, φιλακόλουθου και κυρίως υπάκουου, ευλαβούς και ιδιαζόντως ευσεβούς, σεμνού και ταπεινόφρονος νέου, ο οποίος πολύ γρήγορα εκέρδισε την αγάπη και την εκτίμηση των δύο ως άνω προμνημονευθέντων Μητροπολιτών Ξάνθης και φυσικά των δύο Διευθυντών και λοιπών Καθηγητών της Σχολής.

Ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σταύρος Σπορικής διηγείται ενθυμούμενος ότι ο τότε νεαρός Παναγιώτης ήταν αριστούχος Ιεροσπουδαστής, ιδιαίτερα μελετηρός και επιμελής, αλλά κυρίως μέτοχος και κοινωνός της θείας λατρείας, αφού ουδέποτε έλειπε από καμία θεία λειτουργία και ιερά ακολουθία ή ιεροπραξία της Εκκλησίας, στις οποίες ελάμβανε μέρος όχι μόνον προσευχόμενος αλλά και ως ιεροψάλτης, γνώστης της βυζαντινής μουσικής, διαθέτοντας και το χάρισμα-τάλαντο της άρθρωσης του λόγου και της στεντόρειας φωνής, όπως μέχρι σήμερα τον ενθυμούνται οι κάτοικοι της Κομοτηνής και των Ενοριών του Ν. Ροδόπης να ψάλλει και να κηρύττει με καθαρό και ευκρινέστατο λόγο και φυσικά με την χαρακτηριστική

«μεταλλική φωνή» του, η οποία μπορούσε να συνεπάρει το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Εκκλησίας. Όντως! ακόμη αντηχεί η λαλιά και η Ψάλλουσα φωνή του στα ώτα των ανθρώπων, οι οποίοι τον άκουσαν κηρύττοντα και ψάλλοντα, έστω και για μία φορά, κατά τα 32 συναπτά έτη της ιερατικής διακονίας του στην ακριτική θρακική και πατριαρχική επαρχία της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής.

Στη διάρκεια της φοιτήσεώς του στην Ιερατική Σχολή Ξάνθης και κατόπιν της προβλεπόμενης σχετικής αδείας από την Διεύθυνση της Σχολής, όταν μάλιστα ο αριστούχος Ιεροσπουδαστής Παναγιώτης φοιτούσε στις μεγάλες τάξεις (από την 5η έως την 7η) εκήρυττε τον θείο λόγο σε διάφορες λειτουργικές - λατρευτικές περιστάσεις εντός της Σχολής στο πλαίσιο του μαθήματος της Ομιλητικής, αλλά και στους ιερούς ναούς των ενοριών, κυρίως των χωριών, της Μητροπόλεως Ξάνθης, ενώ παράλληλα διένεμε με ιεραποστολικό ζήλο τα χριστιανικά περιοδικά «Η ΖΩΗ» και η «Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ».

Η αποφοίτησή του ως αριστούχου από την Ιερατική Σχολή της Ξάνθης στην οποία έλαβε όχι μόνο γνώσεις αλλά κυρίως ασκήθηκε στη λατρευτική και μυστηριακή ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας υπήρξε η απαρχή της μετέπειτα πορείας του ως κληρικού και λειτουργού των φρικτών μυστηρίων της Μητροπόλεως Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Ο Παναγιώτης Τσαλπαράς όταν απεφοίτησε από την Ιερατική Σχολή της Ξάνθης ήταν σχεδόν 22 ετών και ενώ θα ηδύνατο υποβάλλοντας υπεύθυνη δήλωση, ως εσυνηθίζετο και εφηρμόζετο κατ' εκείνα τα έτη, ότι επρόκειτο να χειροτονηθεί κληρικός της Εκκλησίας προκειμένου ν' αποφύγει την στράτευσή του στις τάξεις του Ελληνικού Στρατού, όπως δυστυχώς συμβαίνει στις ημέρες μας, εντούτοις εκείνος ως γνήσιος και αληθής πατριώτης, όντως ως φιλόπατρις νέος, απεφάσισε να εκπληρώσει το μέγα χρέος του και προς την πατρίδα Ελλάδα, επειδή, όπως μέχρι και σήμερα συνηθίζει να λέγει, αυτό το καθήκον είναι ιερό και παράλληλα η εμπειρία της στρατιωτικής θητείας λίαν χρήσιμη και επωφελής για κάθε Έλληνα άνδρα και μάλιστα Έλληνα Ορθόδοξο Κληρικό.

Όταν πλέον ολοκλήρωσε και την στρατιωτική του θητεία, και αφού με ώριμη σκέψη και σοβαρότητα είχε αποφασίσει οριστικώς και αμετακλήτως να ενταχθεί στον ιερό κλήρο της Εκκλησίας χειροτονούμενος άγαμος κληρικός, κατόπιν της πατρικής προτροπής του πνευματικού του Γέροντος αιιδίμου π. Παύλου, ο οποίος διακονούσε στην Αγία Νήσο Πάτμο, άρχισε την κοπιαστική προετοιμασία με νυχθήμερη μελέτη για τις εισαγωγικές γενικές εξετάσεις προκειμένου να επιτύχει την εισαγωγή του στην Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Στο πλαίσιο της προετοιμασίας του για την εισαγωγή του στην Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου ευρέθη κατά το θέρος του 1959 στην νήσο Πάτμο για μελέτη πλησίον του Γέροντος του π. Παύλου, τον οποίο είχε γνωρίσει από ετών (1951), όταν ο συγκεκριμένος κληρικός είχε βρεθεί στην ακριτική περιοχή της Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου όπου εκήρυττε ενισχύοντας τον εκκλησιαστικό και εθνικό φρόνημα των ακριτών κατοίκων του Νομού Σερρών, όπως και πολλοί άλλοι, κυρίως άγαμοι, κληρικοί κατά την μετά τον εμφύλιο πόλεμο περίοδο.

Ο νεαρός Παναγιώτης ευρισκόμενος στην Πάτμο έγινε αυτόπτης και αυτόκοος μάρτυς ενός όντως θαυμαστού γεγονότος, το οποίο αποδεικνύει την από Θεού κλήση για την χειροτονία και εισόδου του στον ευλογημένο Ορθόδοξο Κλήρο. Ενώ δηλαδή μελετούσε και εγένετο συζήτηση μετά του πνευματικού του Γέροντος π. Παύλου, ο οποίος διετέλεσε για κάποιο χρονικό διάστημα και Διευθυντής της Πατμιάδος Σχολής, και του άλλου Γέροντος και Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Πάτμου αοιδίμου π. Αμφιλοχίου, ο οποίος σημειωτέον υπήρξε πνευματικό ανάστημα και στενός συνεργάτης του Αγίου Νεκταρίου του Θαυματουργού, περί της επισπεύσεως της χειροτονίας του καθώς και της ανευρέσεως του καταλλήλου ονόματος, το οποίο θα ελάμβανε ως άγαμος κληρικός, συνέβη το εξής παράδοξο και θαυμαστό κατά θεία παρεμβολή διπλό γεγονός: οι δύο Πατέρες ενώ συζητούσαν με τον νεαρό Παναγιώτη τα περί της χειροτονίας του παρόλο που ο ίδιος εσκέπτετο ότι αυτή θα έπρεπε να συμβεί λίγο αργότερα, ήλθε ξαφνικά επιστολή από τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα Α΄ με την οποία ζητούσε από τους δύο Πατέρες να προετοιμάσουν τον υποψήφιο Παναγιώτη προκειμένου να τον χειροτονήσει εντός των εορτών του Αγίου Δωδεκαημέρου του έτους 1959.

Ο νεαρός Παναγιώτης αν και είχε άλλους σχεδιασμούς για τον χρόνο της χειροτονίας του, απεδέχθη εν υπακοή το θέλημα του σοφού και συνετού Ιεράρχου, όπως και το όνομα Αρίσταρχος, το οποίο είχαν επιλέξει οι δύο Πατέρες να του δοθεί, επειδή ο Απόστολος Αρίσταρχος, ένας εκ των εβδομήκοντα και μαθητής του Αποστόλου των εθνών Παύλου, ήταν Θεσσαλονικεύς δράσας εν Μακεδονία, όπως Μακεδών από το Ακριτικό Αχλαδοχώρι ήταν και ο Παναγιώτης Τσαλπαράς, ο οποίος θα διακονούσε την Εκκλησία στην Θεσσαλονίκη έχοντας παιδιόθεν τον ίδιο Ιεραποστολικό ζήλο όπως και ο Απόστολος Αρίσταρχος.

Παρόλο μάλιστα που οι δύο Πατέρες δεν είχαν γνωστοποιήσει την περί του ονόματος του υποψηφίου προς χειροτονία στον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, ήλθε και δευτέρα επιστολή του Ιεράρχου προς τους εν Πάτμω Πατέρες με την οποία επί λέξει έγραφε ότι «επιθυμούσε όπως δοθή στον υποψήφιον προς χειροτονίαν το όνομα Αρίσταρχος...». Το θαυμαστό αυτό γεγονός της από Θεού εις χειροτονίαν κλήσεώς του, όπως ήταν φυσικό, συνεκλόνησε τους Πατέρες και τον υποψήφιο για χειροτονία Παναγιώτη, ο οποίος επέτυχε κατά τις εισαγωγικές εξετάσεις στην Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και τελικώς χειροτονήθη Ιεροδιάκονος από τον αοιδίμο Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα κατά την μεγάλη ημέρα της 25ης Δεκεμβρίου του 1959, ήτοι κατά την Δεσποτική και κοσμοσωτήρια εορτή της κατά σάρκα Γεννήσεως του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Στη Θεσσαλονίκη αφού ολοκλήρωσε επιτυχώς τις θεολογικές σπουδές του (1960-1964), αποφοιτήσας ως αριστούχος της Θεολογίας, και ύστερα από επτά συναπτά έτη διακονικής θητείας (1959-1966) στο ναό της Νέας Παναγίας και εν συνεχεία στον παλαίφατο και περίπυστο Ιερό Ναό του Πολιούχου Θεσσαλονίκης Αγίου Δημητρίου χειροτονήθη υπό του ιδίου Αρχιερέως Πρεσβύτερος κατά την Κυριακή των Μυροφόρων, την 24η Απριλίου του 1966, οπότε χειροθετήθη και Αρχιμανδρίτης αναπτύξας μεγάλη κηρυκτική και εν γένει ποιμαντική δραστηριότητα μετ' ενθέου ζήλου, όπως από μικρό παιδί ήταν το όνειρο και η έμφλογος πνευματική επιθυμία της ζωής του. Σημειωτέον ότι ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων Α΄ γνωρίζοντας τον ιεραποστολικό και κηρυκτικό ζήλο του νεαρού Ιεροδιακόνου

επέτρεψε στον π. Αρίσταρχο να κηρύττει καθ' όλη την διάρκεια της διακονικής του θητείας.

Μεταξύ των ετών 1967-1969 διετέλεσε Ιεροκήρυξ της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης και από το 1969 έως το 1974 υπήρξε Ιερατικώς Προϊστάμενος του παλαιφάτου και αρχαιοπρεπούς ιστορικού Ιερού Ναού Παναγίας της Αχειροποιήτου. Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Λεωνίδας για το χρονικό διάστημα των ετών 1968-1974 ετοποθέτησε τον εγνωσμένου κύρους Αρχιμ. π. Αρίσταρχο και ως Ηγουμενοσύμβουλο της Ιεράς Μονής Αγίας Θεοδώρας Θεσσαλονίκης.

Είναι γεγονός μεμαρτυρημένο περί του οποίου και οι «λίθοι κεκράζονται» ότι ο π. Αρίσταρχος δεν χειροτονήθη άγαμος κληρικός ούτε για να πλουτίσει, ούτε για να γίνει Δεσπότης, ως συνήθως συμβαίνει δυστυχώς επ' εσχάτων, ούτε φυσικά για να ικανοποιήσει οιαδήποτε ματαιοδοξία, κενοδοξία ή άλλη τινά χαμερπή και ιδιοτελή φιλοδοξία, και ούτε βεβαίως επειδή δεν είχε ν' ασχοληθεί με ο,τιδήποτε άλλο.

Ο πολυσέβαστος και πολυφίλητος αυτός άνθρωπος, Χριστιανός και Παπάς, χειροτονήθη Παπάς επειδή ήταν «γεννημένος για Παπάς εκ κοιλίας Μητρός» για ένα και μόνο λόγο, ήτοι για να διακονήσει αφιερώνοντας την όλη ύπαρξή του, εξ όλης ψυχής, διανοίας, σώματος και καρδιάς, τον Θεάνθρωπο γλυκύτατο Ναζωραίο Ιησού Χριστό, την Αγία Εκκλησία Του και τον πιστό λαό του Θεού, γενόμενος από τότε και μέχρι σήμερα «ακριβής τύπος και υπογραμμός», πιστού, ανεξίκακου, αφιλάργυρου, ταπεινού, πράου, υπομονετικού, ανεκτικού, φιλανθρώπου, φιλελεήμονος και πρωτίστως και ιδιαζόντως αγαπώντος τους πάντες κληρικού, ήτοι αληθούς λευΐτου και λειτουργού Ιησού Χριστού.

Η πρόνοια του Θεού όμως όρισε την πορεία του π. Αρίσταρχου τοιουτοτρόπως, ώστε ως άλλος Απόστολος και συνώνυμος του μαθητού του Αποστόλου Παύλου εκίνησε κατά το έτος 1974 από την συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη για την ακριτική Θράκη και συγκεκριμένα για την παλαιά Πατριαρχική Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, όταν εκλήθη υπό του τότε νεοεκλεγέντος και νεοεθρονισθέντος Μητροπολίτου Μαρωνείας Δαμασκηνού Α΄ (1974-2012) προκειμένου να αναλάβει τα ευθυνοφόρα καθήκοντα του Πρωτοσυγγέλλου της Μητροπόλεως.

Χάριν της ιστορίας άξιο μνείας είναι το γεγονός ότι η όλη προσυεννόηση εγένετο από τον τότε Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Μητροπόλεως Μαρωνείας Πρωτοπρεσβύτερο π. Σταύρο Σπορική, ο οποίος ως φίλος του π. Αρίσταρχου από τα έτη της συμφοιτήσεώς τους στην Ιερατική Σχολή της Ξάνθης, εισηγήθηκε στον νέο τότε Μητροπολίτη Δαμασκηνό, τον διορισμό του Αρχιμ. Αριστάρχου στη θέση του Πρωτοσυγγέλλου, όπερ και εγένετο διά της ισχύος μάλιστα σχετικού Προεδρικού Διατάγματος.

Ο π. Αρίσταρχος επάτησε τον πόδα του στην Κομοτηνή κατά την 18η Ιουλίου 1974, δηλαδή σε κρίσιμες στιγμές για το Έθνος αφού δύο ημέρες αργότερα, στις 20 Ιουλίου του 1974, συνετελέσθη η τουρκική εισβολή στην μαρτυρική μεγαλόνησο Κύπρο, οπότε ο Μαρωνείας Δαμασκηνός εμπύχωνε στα στρατόπεδα τον ελληνικό στρατό και φυσικά τον ελληνικό λαό έχοντας ως στενό συνεργάτη του τον π. Αρίσταρχο.

Η ιερατική διακονία του π. Αριστάρχου στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, η οποία διήρκεσε 32 συναπτά έτη (1974-2006) και άρχισε από τον παλαίφατο και ιστορικό ιερό Μητροπολιτικό ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κομοτηνής, όπου ως Προϊστάμενος του ναού και έχοντας ως συνεφημερίους του, τους αιδιόμους π. Δημήτριο Ανέστη και π. Γεώργιο Παπαδόπουλο, υπηρέτησε επί πέντε έτη (1974-1979), και εν συνεχεία, όταν αποπερατώθη και ενεκαινιάσθη υπό του Μαρωνείας Δαμασκηνού ο νεόδμητος Ιερός Καθεδρικός Ναός Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Κομοτηνής, ετοποθετήθη ως Προϊστάμενος του νέου ναού στον οποίο υπηρέτησε επί 27 συναπτά έτη και συνέβαλε τα μέγιστα στην ολοκλήρωση όλων των έργων εξωραϊσμού και ευπρεπισμού αυτού, της αγιογραφήσεώς και επιπλώσεώς του, την οποία ολοκλήρωσε ο διάδοχός του Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής, Αρχιμ. π. Κωνστάντιος Παναγιωτακόπουλος (2006-2013), καθώς και της οργανώσεως της αρτισυστάτου ενορίας, έχοντας αρχικώς ως συνεφημερίο του τον π. Χρήστο Κοντίδη και εν συνεχεία τον π. Δημήτριο Τρέσαλο.

Επί των ημερών του πεφωτισμένου και χαρισματικού αυτού κληρικού οργανώθηκε εκ του μηδενός η ενορία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου με την λειτουργία κατηχητικών ομάδων, κύκλου κυριών για την μελέτη και την ερμηνεία της Αγίας Γραφής, στον οποίο edίδασκε ανελλιπώς ο ίδιος. Αλησμόνητες παραμένουν εισέτι και μετά την παρέλευση τόσων ετών οι ιερές ακολουθίες, οι θείες λειτουργίες και οι υπ' αυτού του ιδίου καθιερωθείσες επί πολλά έτη ιερές αγρυπνίες, στις οποίες λειτουργούσε ιεροπρεπώς, άνευ επιδείξεως και θεατρυνισμών, όπως δυστυχέστατα παρατηρείται πολλάκις επ' εσχάτων, ενώ και ως δεινός ομιλητής με το Θείο Κήρυγμά του ενέπνεε πάντοτε τους πάσης ηλικίας εκκλησιαζόμενους, επειδή ακριβώς ο λόγος του δεν ήταν «ξύλινος» ή «καταγγελτικός», με «υπονοούμενα» ή «στρογγυλεμένος», «ψευδοθητικός» ή «τυπολατρικός», αλλά ιδιαιτέρως Χριστοκεντρικός, αγιοπνευματικός, νηπτικός, εκκλησιαστικός, ασυμβίβαστος, ανυπόκριτος, καυστικός, γονιμοποιητικός, ουσιαστικός και πνευματικά ωφέλιμος, ήτοι γνησίως και αληθώς Ορθόδοξος. Ακόμη ενθυμούνται οι Κομοτηναίοι τον κατά την πρωΐα της Μεγάλης Παρασκευής γονυπετή έμπροσθεν του Εσταυρωμένου π. Αρίσταρχο να κηρύττει τον «Λόγο του Σταυρού» και να συγκλονίζονται οι κίονες και ο θόλος του Καθεδρικού Ναού... όντως απερίγραπτες, συγκλονιστικές, μοναδικές, ανεπανάληπτες στιγμές....

Ο «δικός μας» π. Αρίσταρχος υπήρξε και παρεμένει στη μνήμη και την καρδιά των Θρακών και μάλιστα των κατοίκων του Ν. Ροδόπης μία ένθεη και ολόφωτη ζωντανή ύπαρξη, ένα καθαρό και πεφωτισμένο πρόσωπο, το οποίο εσφράγισε την εκκλησιαστική και πνευματική ζωή του Ν. Ροδόπης επί 32 συναπτά έτη με την φυσική παρουσία του, τον κηρυκτικό λόγο του σε όλες τις ιερές πανηγύρεις όλων των ενοριών της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας, με την θεόπνευστη γραφή του, με την αγέρωχη φωνή του όταν έψαλε και συνήγειρε τους πάντας, μικρούς και μεγάλους, με την συμμετοχή του στις χαρές και στις λύπες, στα ευφρόσυνα και δυσάρεστα γεγονότα της ζωής του λαού του Θεού, με το ιερό και τιμημένο πετραχείλι του ως εξομολόγου, ο οποίος ανέπαυσε πολλές θλιβόμενες, τάλαιπωρούμενες και δεινώς δοκιμαζόμενες ψυχές πάσης ηλικίας ανθρώπων. Ακόμη και σήμερα τα πνευματικά του τέκνα, κληρικοί και λαϊκοί, αλλά και όσοι περιστασιακώς ευρέθησαν κάτω από το άγιο και τίμιο πετραχείλι του, καταθέτουν

την πνευματική τους εμπειρία από το μυστήριο της εξομολογήσεώς τους με εξομολόγο - πνευματικό τον π. Αρίσταρχο ως μία ουράνια μυσταγωγία έχουσα ζώσα την παρουσία του φιλεύσπλαχνου και φιλανθρώπου παντελεήμονος Ιησού Χριστού.

Ο Ιερός Καθεδρικός Ναός Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Κομοτηνής δεν ήταν «δεύτερο», αλλά το «πρώτο και μόνο σπίτι» του π. Αριστάρχου, αφού ως φιλακόλουθος και λάτρης της ορθοδόξου λειτουργικής και εν γένει λατρευτικής παραδόσεως και ζωής της Εκκλησίας ήταν πάντοτε παρών σε Όρθρους, Εσπερινούς, Θείες Λειτουργίες και λοιπές Ιερές Ακολουθίες του Ιερού Ναού. Ακόμη ενθymούνται οι Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι κάτοικοι της Κομοτηνής τον ρασοφόρο κληρικό, με το χαμόγελο, την ευγένεια, την αξιοπρέπεια, την σοβαρότητα, το ευπροσήγορον και προσηγές ύφος και ήθος, τον μετρημένο λόγο και τις προσεκτικές κινήσεις, ο οποίος χειμώνα και καλοκαίρι, κάθε πρωΐ και κάθε απόγευμα εξήρχετο από το οίκημα του Βρεφονηπιακού Σταθμού της Ιεράς Μητροπόλεως πλησίον του Ιερού Ναού της Του Θεού Σοφίας, όπου ήταν το ταπεινό και λιτό κατάλυμά του, και διέσχιζε την οδό Νικολάου Ζωΐδου, την Αγίου Γεωργίου και μέσω της Κεντρικής Πλατείας και εμπροσθεν της άλλοτε Νομαρχίας Ροδόπης (νυν έδρα της Αντιπεριφέρειας Ροδόπης) έφθανε στον Ιερό Καθεδρικό Ναό. Σε όλη αυτή την διαδρομή επί 32 συναπτά έτη, πηγαίνοντας στον ιερό ναό και επιστρέφοντας εξ αυτού στο οίκημά του «οι καλημέρες και καλησπéρες» από Χριστιανούς και Μουσουλμάνους πάσης ηλικίας «έπεφταν βροχή» καθώς και το χειροφίλημα για την «ευχή του Κυρίου» από πάσης ηλικίας Χριστιανούς.

Κατά τα πρωινά και μετά τον όρθρο στον Ιερό Καθεδρικό Ναό κατευθύνετο στα γραφεία διοικήσεως της Ιεράς Μητροπόλεως, εν τω Επισκοπείω, απ' όπου κατά το μεσημέρι επέστρεφε στο ταπεινό σπίτι ή μάλλον στο άσημο κατάλυμα του, όπου υπήρχε ένα κρύο πιάτο φαγητό, το ίδιο φαγητό το οποίο οι κυρίες ετοίμαζαν στον βρεφονηπιακό σταθμό. Σε όλη αυτή την διαδρομή εισέπραττε τον σεβασμό, την αγάπη και την ενθύμηση Χριστιανών και Μουσουλμάνων, οι οποίοι έβλεπαν στο πρόσωπο αυτού του ταπεινού, ανεξίκακου, καλοκάγαθου και αθόρυβου κληρικού την ενσάρκωμένη αγάπη Ιησού Χριστού. Αυθόρμητα ανακαλείται στη μνήμη μας η φράση την οποία προ πολλών ετών κάποιος αγαθός και άξιος κληρικός της Μητροπόλεως Μαρωνείας μάς είπε: «ο π. Αρίσταρχος γεννήθηκε από την κοιλία της μητρός του χωρίς οργή και νεύρα. Είναι όντως άνθρωπος του Θεού». Τούτο δε επαληθεύεται και εκ του γεγονότος ότι δεν υπήρξε ούτε ένας κληρικός - εννοώ άξιος κληρικός - να πικρανθεί ή πληγωθεί από τον π. Αρίσταρχο ως Προϊστάμενό του από την θέση του Πρωτοσυγκέλλου, αν και ο ίδιος πολλάκις επικράνθη, εταπεινώθη και αδικήθηκε υπό τίνων, δυστυχώς, του εκκλησιαστικού χώρου, αλλά ποτέ μα ποτέ από κάποιον του λεγομένου «κοσμικού χώρου» και σταματώ εδώ... διότι όσοι έχουν μνήμη ενθymούνται τα όσα εβίωσε και τα φαρμάκια που εγεύθη αυτός ο άξιος, ταπεινός, ανεξίκακος, συγχωρετικός και μακρόθυμος προς όλους, ακόμη και προς τους διώκτες και υπονομευτές ψευδαδέλφους του... υφισταμένους ή προϊσταμένους του..., αλλά ουδέποτε τους κατέκρινε ή έστω τους σχολίασε αρνητικά. Όλα τα υπέμεινε με ταπεινώση μέχρι που έφυγε από την Κομοτηνή. Αλησμόνητη παραμένει στη μνήμη του γράφοντας τις ταπεινές αυτές αράδες η φράση πολλών συμπολιτών μας Ελλήνων Μουσουλμάνων κατοίκων της Κομοτηνής για το πρόσωπο του π. Αριστάρχου, ότι «αυτός ο Παπάς είναι Άγιος άνθρωπος, αληθώς άνθρωπος του

Θεού». Για τους Μουσουλμάνους της Κομοτηνής ήταν ο «aziz Αρίσταρχος». Και σταματώ εδώ διότι ο γραπτός λόγος είναι ολίγος και ισχνός για να εκφράσει το ύψος και το βάθος, το μεγαλείο αυτής της αλήθειας από τα χείλη των φιλήσυχων και ευσεβών συμπολιτών μας Μουσουλμάνων.

Σε αυτά τα 32 συναπτά έτη ο π. Αρίσταρχος έζησε στην Κομοτηνή μία όντως λιτή, σχεδόν φτωχική, ζωή στο δεύτερο όροφο του απέριττου οικήματος του Βρεφονηπιακού Σταθμού της ενορίας της Του Θεού Σοφίας απ' όπου κάθε πρωί ξεκινούσε την ημέρα του και εκεί απεσύρετο μόνος και προσευχόμενος ή μελετών κατά τις κρύες και ζεστές νύχτες της Κομοτηνής. Μονήρης βίος, ασκητικός, όπως επιτάσσει η ορθόδοξη παράδοση για τον άγαμο κληρικό. Ποτέ όμως δεν υπήρξε απόμακρος, απρόσιτος, αγενής, κατηφής, ιδιόρρυθμος ή οργίλος. Ζούσε ως κοσμοκαλόγερος, όπως και τώρα στη Θεσσαλονίκη, αλλά πάντοτε ευρίσκετο πλησίον των ανθρώπων, κληρικών ή λαϊκών, με μέτρο και πνευματική διάκριση, τόσο κατά την εκτέλεση των ιερών καθηκόντων του στην ενορία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου όσο και στο γραφείο ως Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής. Έζησε και συνεχίζει να ζει τώρα στη Θεσσαλονίκη για τον Χριστό, με τον Χριστό, για την Εκκλησία του και τον πιστό λαό του Θεού ως διάκονος και εν ταπεινώσει έσχατος, αλλά ποτέ ως κριτής, επικριτής και δήμιος των ανθρώπων.

Απεστρέφετο την κοσμικότητα και το κοσμικό φρόνημα εντός και εκτός της Εκκλησίας, και γι' αυτό η κάθε λέξη, η κάθε πρόταση λόγου και η κάθε ενέργειά του ήταν ιδιαίτερα προσεκτικές και πάντοτε εκδηλώνονταν και εξεφράζοντο με ορθόδοξα αγιοπνευματικά κριτήρια για να μη προκαλέσουν, να μη γεννήσουν πειρασμικούς λογισμούς και να μη σκανδαλίσουν τον λαό του Θεού αλλά και κάθε άλλο άνθρωπο. Το μόνο «απαθές πάθος» του π. Αριστάρχου είναι η αγάπη του για τον ΠΑΟΚ... Ο π. Αρίσταρχος υπήρξε και είναι εκ νεότητος και τώρα, στα έτη του τετιμημένου γήρατός του, κατ' εξοχήν εκκλησιαστικός ανήρ με γνήσιο και ανόθευτο εκκλησιαστικό φρόνημα και αδόλωσ ανυπόκριτη και ανεπιτήδευτη αγάπη. Αυτό το γνήσιο Ορθόδοξο Εκκλησιαστικό φρόνημα πάντοτε μεταλαμπάδευε με ήπιο και ταπεινό λόγο αλλά κυρίως με το προσωπικό παράδειγμα της όλης βιοτής του τόσο στους λαϊκούς όσο και στους κληρικούς υφισταμένους της Μητροπόλεως Μαρωνείας. Γι' αυτό ουδέποτε φόρεσε προσωπίο ή προσωπεία προκειμένου να αποκρύψει το αληθές πρόσωπό του με την μάσκα, την ψεύτικη και κάλπικη μάσκα της ψευδοθητικής της αιρέσεως του ευσεβισμού, της δήθεν ταπεινοφροσύνης, επειδή είναι όντως ευσεβής, ταπεινός, αγαπών και ποιών ήθος Ορθόδοξος κληρικός.

Ουδέποτε έκαμε φατρίες ομαδοποιώντας τα πνευματικά του τέκνα, ως συνήθως συμβαίνει νοσηρώς και αντιεκκλησιολογικώς με τους συγχρόνους φανταχτερούς και πεπληρωμένους ματαιοδοξίας, κενοδοξίας και πάσης φιλοδοξίας «γεροντάδες». Ουδέποτε εθεώρησε την εν Χριστώ υπακοή ως υποταγή, όπως απαιτεί το σύγχρονο δεσποτικό πνεύμα. Ουδέποτε προσέβαλε και απαξίωσε τον οιονδήποτε άνθρωπο, κληρικό ή λαϊκό, στην ενορία ή στο γραφείο, αφού παραμένει σχεδόν παροιμιώδης η καταδεκτικότητά του να δέχεται και να συνομιλεί με όλους τους επισκέπτες του, Χριστιανούς και Μουσουλμάνους. Ακόμη και όταν επρόκειτο να κάνει κάποια πνευματική παρατήρηση σε κληρικό ή λαϊκό, εφρόντισε να το πράξει με λεπτότητα, διακριτικότητα, ευγένεια και πατρική διάθεση. Δικαίως λοιπόν πολλοί τον

αποκαλούσαν «πυροσβέστη» σε έμφλογες καταστάσεις, επειδή απεστρέφετο τις έριδες, τις ραδιουργίες, τις δολοπλοκίες και μηχανοραφίες. Ουδέποτε έριχνε λάδι στη φωτιά, αλλά προσπαθούσε να σβήσει φωτιές τις οποίες άλλοι υποδαύλιζαν... σκεπτόμενος όχι το προσωπικό του όφελος αλλά το καλό της Εκκλησίας και των ανθρώπων.

Η σχέση του π. Αριστάρχου με τα χρήματα και τα εν γένει φθαρτά υλικά αγαθά ήταν – είναι - σχέση «διαζυγίου», επειδή σε όλη την ζωή του υπήρξε και παραμένει αφιλάργυρος, αφιλοχρήματος, όντως «ανάργυρος κληρικός», ο οποίος ουδέποτε επέτρεψε στον εαυτό του να υποκύψει στο δέλεαρ των χρημάτων και ουδέποτε κατέστη «εμποράκος κληρικός», αρνούμενος να δεχθεί ούτε τσακιστή δεκάρα για την τέλεση των ιερών μυστηρίων ή άλλων ιεροπραξιών της Εκκλησίας.

Ποιός δύναται να λησμονήσει ότι ο μισθός του έφθανε μόνο για το πρώτο δεκαήμερο ή μετά βίας δεκαπενθήμερο εκάστου μηνός επειδή ακριβώς, αθορύβως και άνευ επιδείξεων, τον διένειμε σε όσους Χριστιανούς ή και Μουσουλμάνους έκρουαν την θύρα του στα γραφεία της Μητροπόλεως ή του Ιερού Καθεδρικού ναού, αλλά και σε όποιους άλλους οπουδήποτε γινόταν δέκτης παρόμοιων αιτημάτων για την αντιμετώπιση άμεσων οικονομικών αναγκών;

Ο π. Αρίσταρχος «ζούσε για την Εκκλησία και όχι από την Εκκλησία». Ήταν αληθώς φιλόανθρωπος με τις «δικές του τσέπες» και όχι με τις τσέπες των άλλων, οπότε οι δικές του τσέπες, κατά το κοινώς λεγόμενο, ήταν πάντοτε «τρύπιες».

Όσες και αν υπήρξαν οι δοκιμασίες, οι πικρίες, οι αδικίες, οι υπονομεύσεις και τα αφιλάδελα χτυπήματα υπό ψευδαδέλφων κατά την διάρκεια της ιερατικής διακονίας του, ο π. Αρίσταρχος ήταν και παραμένει πάντοτε ανεξίκακος και μακρόθυμος, δοξολογικός και ευγνώμων προς τον φιλόανθρωπο Θεό έχοντας ως γνώμονα και κριτήριο στη ζωή του, το της Κυριακής Προσευχής: «γενηθήτω το θέλημά Σου». Τοιουτοτρόπως αντιμετώπισε και την δοκιμασία της ασθενείας του όταν προ πολλών ετών υπεβλήθη σε χειρουργική καρδιακή επέμβαση, καθώς και το αποτέλεσμα των αρχιερατικών εκλογών για την πλήρωση των κενών Μητροπόλεων Διδυμοτείχου (1988) και Ξάνθης (1995) για τις οποίες υπήρξε υποψήφιος χωρίς καμία υπόγεια στήριξη όντας ο ίδιος παραδεδομένος στο πέλαγος της Θείας Πρόνοιας, επειδή ακριβώς χειροτονήθη Ιερέυς όχι με σκοπό να γίνει οπωσδήποτε Επίσκοπος, αλλά για να διακονήσει στην Εκκλησία. Παραμένει όμως «ες αεί» ο Επίσκοπος των καρδιών μας.

Μέχρι και σήμερα παραμένει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη μας η αξιοπρεπής και αγέρωχη απάντηση του π. Αριστάρχου στον τότε Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Σεραφείμ (1974-1998), όταν εκείνος επεσκέφθη την Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής και προέτρεψε τον ευθύ και έντιμο αυτό κληρικό, να τον ακολουθήσει στην Ιερά Αρχιεπισκοπική Αθηνών όπου σύντομα θα μπορούσε να επισκοποποιηθεί. Ο π. Αρίσταρχος απήντησε λοιπόν με τον γνήσιο και ανυπόκριτο αυθορμητισμό του, ότι: «Δεν επιθυμεί να μεταβεί στην Αθήνα για να γίνει Επίσκοπος διότι και στις ακριτικές περιοχές της Ελλάδος υπάρχουν άξιοι κληρικοί οι οποίοι ευρισκόμενοι στις εσχατιές της ελληνικής γης θα έπρεπε να αναδειχθούν Επίσκοποι της Εκκλησίας». Διερωτώμεθα εάν σήμερα υπάρχουν τέτοιοι άγαμοι κληρικοί οι οποίοι θα αρνούσαν μία τέτοια πρόταση και θα έδιναν μία τέτοια ευθεία και ανδροπρεπή απάντηση. Το ερώτημα φυσικά είναι ρητορικό και η απάντηση εκ των προτέρων γνωστή... και δυστυχώς απογοητευτικά αρνητική...

Αλησμόνητες παραμένουν στο λαό της Κομοτηνής και του Νομού Ροδόπης τόσο οι τηλεοπτικές όσο και οι ραδιοφωνικές περισπούδαστες τακτικές ομιλίες και εκπομπές του π. Αριστάρχου στην Ε.Ρ.Α. Κομοτηνής, όταν εσαγήνευε κυριολεκτικώς το ακροατήριό του και προσέφερε υψηλού επιπέδου πνευματική καλλιέργεια στους ανθρώπους. Επί σχεδόν δεκαπέντε έτη μέσω της ραδιοφωνικής εκπομπής των «Ευαγγελικών Μηνυμάτων» στην Ε.Ρ.Α. Κομοτηνής ο π. Αρίσταρχος edίδαξε, ενουθέτησε, ενέπνευσε και αφύπνισε συνειδήσεις πολλών ανθρώπων, οι οποίοι εξήτησαν επιμόνως από τον ίδιο την έκδοση ενός πονήματος με ορισμένες από τις ομιλίες αυτές και το πόνημα αυτό εκδόθηκε τελικώς το έτος 1986 και κοσμεί πολλές βιβλιοθήκες, επειδή σε αυτό προστρέχουν πολλοί κληρικοί, θεολόγοι και μελετητές προκειμένου να αντλήσουν το ύδωρ της γνώσεως και σοφίας εκ του πνευματικού ταμείου του π. Αριστάρχου.

Ο π. Αρίσταρχος όπως αθορύβως διηκόνησε την τοπική Εκκλησία και τον λαό του Θεού στην Κομοτηνή και τον Ν. Ροδόπης επί 32 συναπτά έτη, τοιουτοτρόπως, αθορύβως και ταπεινώς, απεσύρθη και ανεχώρησε από την Κομοτηνή στις 10 Φεβρουαρίου του 2006, εόρτιο ημέρα της Ιεράς Μνήμης του Αγίου Χαραλάμπους, εγκατασταθείς μονίμως στη Θεσσαλονίκη. Επειδή όμως όλη η ζωή και η ύπαρξή του είναι η Εκκλησία, συνεχίζει με την αγάπη και τον σεβασμό κλήρου και λαού τα ιερατικά και πνευματικά του καθήκοντα ως Εφημέριος Ιεροκήρυκας του Ιερού Ναού Αγίου Παντελεήμονος Πολίχνης της Ιεράς Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως με την ευλογία του Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βαρνάβα και από το έτος 2014 συγκαταλέγεται στους Αρχιμανδρίτες του Οικουμενικού Θρόνου τιμηθείς υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, όταν ο Προκαθήμενος της Ορθοδοξίας, κατά την επίσημη επίσκεψή του στην Ιερά Μητρόπολη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως χειροθέτησε τον π. Αρίσταρχο ως Αρχιμανδρίτη του Οικουμενικού Θρόνου.

Η τελευταία γραπτή πνευματική παρακαταθήκη του π. Αριστάρχου είναι η υπ' αυτού ποιηθείσα «Ακολουθία του Αγίου Ενδόξου Αποστόλου Αριστάρχου του Θεσσαλονικέως», η οποία ενεκρίθη υπό της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και εκκυκλοφόρησε, κατά το έτος 2009, καλύψασα το σχετικό κενό, επειδή μέχρι την στιγμή εκείνη δεν υπήρχε συνταχθείσα και «επ' εκκλησιαίς» τελουμένη Ιερά Ακολουθία περί του Αγίου Αποστόλου Αριστάρχου του Θεσσαλονικέως.

Όλα όσα εγράφησαν είναι το ελάχιστον αντιδώρημα δι' όσα ο π. Αρίσταρχος αφειδώς, από αγνής ψυχής και αγαπώσης καρδίας, προσέφερε στην Εκκλησία, στον λαό του Θεού, στην Θράκη, στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, καθώς και εις ένα έκαστον εξ ημών. Γνωρίζοντες δε ότι προσκρούουμε στην γνήσια και ανυποκρίτως ανεπιτήδευτη ταπεινοφροσύνη του αγίου αυτού Κληρικού και Πατρός, επαναλαμβάνουμε μόνο το εκ της ίδιας της ζώσης πραγματικότητας αποδειχθέν και επαληθευθέν γεγονός, ότι «ο π. Αρίσταρχος όντως υπήρξε εκ κοιλίας μητρός γεννημένος για Παπάς».

